

45 РОКІВ

1944 18-25.VII.1989

*Тропам'ятний
бюлетень*

СТАНІЦЯ КОЛ. ВОЯКІВ 1 УД УНА
АДЕЛАЇДА

diasporiana.org.ua

ПРОГРАМА

ВІДЗНАЧЕННЯ
45-ЛІТТЯ БРОДІВ
НЕДІЛЯ 30 ЛИПНЯ 1989 Р.
О 4-й ГОДИНІ ПОПОЛУДНІ
В УКРАЇНСЬКОМУ
НАРОДНОМУ ДОМІ
СТАНІЦЯ КОЛ. ВОЯКІВ І УД УНА
АДЕЛАЇДА

ПРОГРАМА

ВІДКРИТТЯ

Микола ВИСОЦЬКИЙ

Чоловічий хор УГПА «Гомін»
Засяло сонце золоте

дир. А. Ситник
муз. І. Недільський
муз. супр. Є. Майборода

Доповідь

Степан Трушкевич

Ансамбль бандуристів кер. Ю. Полішко
Гавотте, муз. Шутенко і Гомін степів, муз. Г. Китастих

Євген Майборода піано Фантазія муз. К. Домінчен

Клава Рошко декламація Вони безсмертні

Хор «Ластівка» дир. Г. Чубата, муз. супр. Л. Чубата
Геть вороги з України муз. Г. Китастих
Бабуся пісня УПА
Чи чуєш мій друже — повст. пісня, муз. обр. З. Маркович

Ярослав Ліщинський — бас муз. супр. Є. Майборода
Журавлі народна пісня
Не прийде до мене вона муз. Ст. Гумінілович

Чоловічий хор УГПА «Гомін» дир. А. Ситник
Вилітали орли муз. К. Стеценко
Бандуристе, орли сизий, соліст Я. Ліщинський, муз. Орлов
В'язанка Стрілецьких Пісень муз. М. Гайворонський
муз. супр. Є. Майборода

НАЦІОНАЛЬНИЙ ГІМН

Курган С. Т.

БОЇ ПІД БРОДАМИ І УД «ГАЛИЧИНА» В 1944 Р.

Історія України, це історія безперервної боротьби українського народу за свою свободу. Мають ні один народ в світі не боровся стільки за свою незалежність, за своє елементарне, природне право життя і свободу, як український народ і мають ні один народ не приніс стільки жертв в обороні цього права, не виявив такої впертості, мужності та героїства як український народ. Кожний, хто читає історію України дивується, звідкіль береться оця непоборна сила, несподита енергія українського народу. Чому цей народ, цілими століттями мучений, мордований, нищений, катований, не заломився, не впав, не загинув, як інші, а навпаки; навіть по найбільших своїх упадках піднімався до нової боротьби і провадив цю боротьбу навіть серед найтяжчих умовин.

Різні події доводилось за цей час пережити; були великі перемоги, але були і великі невдачі. Були великі світлі події, хвилини радості і підйому, але були теж хвилі зневіри і упадку та трагедії. До одної з трагічних подій в історії України зараховуємо бої під Бродами І-ої Української Дивізії «Галичина» в 1944 році. Ці бої різно називають *Окруження під Бродами, Брідський котел, Чотирокутник смерті*.

Могою метою не є повне насвітлення обставин формування Дивізії, потреба її створення, вишкіл, чи її боєздатність. Ці всі питання були темою ширших дискусій в пресі, а всі обставини насвітлено досить докладно в різних статтях і дописах. Я бажаю тільки коротко описати першу від часу закінчення Визвольних Змагань 1917 – 1921 років битву української регулярної військової частини — Української Дивізії під Бродами, частинно опираючись на свідчення начальника штабу Дивізії — майора Дітріха Гайке, як також полк. М. Ліщинського, о. Б. Левницького — духовника 30-го полку піхоти та мої власні переживання.

На початку червня 1944 р. німецька розвідка повідомила головне командування про сильну концентрацію всякого роду з'єднань Червоної Армії на схід і на захід від Львова. Перелбачаючи наступ ворога в тому напрямку, а не маючи багато інших резерв до розпорядження, Головна Команда вчда-

ла наказ І УД переїхати і розбудувати другу оборонну лінію фронтову в сподіваному центрі бою, в районі Бродів.

Це сталося всупереч всяких поголосок, які кружляли в Дивізії, що нас мали перевести до околиць Станиславів — Коломия. Транспорт Дивізії на фронт почався 28 в 1944 р. Дивізію підпорядковано 13-му армійському корпусі *Північна Україна*, командиром якого був генерал Фон Гапфе. На відтинку фронту від Ковеля над Прип'яттю до Тернополя над Серетом взяли участь такі сили: з німецького боку — два панцерні корпуси (панцерні по назві 40 - 50 танків, багато з них без бензину), два піхотні корпуси в силі 15,5 дивізії і дві запасні дивізії. Летунства майже не було. По стороні ворога були такі сили: 15-ий і 23-ий корпуси піхоти, 4-ий панцерний корпус 60-тої Армії, 102-гий корпус із 13-тої Армії, дві панцерні бригади 31-го панцерного корпусу із складу ген. Соколова. Разом понад 20 піхотних дивізій, 10 запасних, 1500 — 1800 танків переважно типу Т — 34 і летунство в необмеженій кількості. Достовірні джерела подають, що в Червоній Армії на цьому відтинку фронту брали участь 5 генералів з українськими прізвищами: Гречко, Рибалка, Лелющенко, Тертушний і Крайнюк. До оборони Бродів 13-ий армійський корпус мав до диспозиції 5 неповних піхотних дивізій, І-шу Українську Дивізію і 4-ту танкову армію і приблизно 40 танків. Сподіваний ворожий наступ почався 13 червня 1944 р. шаленим темпом. Маючи до розподядження необмежене число панцерів і літаків, Червоній Армії вдалося прорвати лінію фронту у двох вирішальних пунктах в наступі на Львів і на захід від нього. Величезні ворожі сили розлилися через проломи. Їх не вдалося спинити через брак резерв, а особливо танків і летунства. Частини німецьких дивізій почали відступати, залишаючи прогалини на правому крилі корпусу. Відкрите крило корпусу потрібно було скоро залатати. І Українська Дивізія, яка творила єдину велику резерву корпусу, одержала завдання зупинити ворожий прорив на найбезпечнішому відтинку фронту та очистити терен від просяякх ворожих сил. Внаслідок сталося те, що було найбільше несприятливе для нашої Дивізії — її втягнуто в бій не як цілу одиницю, а полками. Перший в бій їде 30-й полк. Завдання — протинаступом замкнути прорив і очистити терен від ворога. Першого дня 30-му полкові вдається задер-

жати і відбити переважаючі сили ворога. Після безуспішних наступів піхоти ворог підтягає резерви і вводить в силу дію артилерію, танки і летунство. Частини почали внаслідок відступати. Прорвавшись в інших місцях фронту, ворог заатакував 30-й полк зі всіх сторін.

Втративши зв'язки з іншими частинами, 30-й полк після завязятих боїв пробився з оточення з великими втратами. По багатьох вломах на відтинку Дивізії, які вдалося частинно закрити, наступають вломи на інших фронтових відтинках. Втрати Дивізії були великі. Численні вломи ворога примушують команду корпусу скорочувати фронт. Найбільше запеклі бої розгорнулися біля Підгірців, де після скорочення фронту стояла головна бойова лінія. В боях, крім німецьких частин брали участь 29-й полк і рештки 30-го полку. Замок і місцевість кількакратно переходив з рук до рук.

В той час командир Дивізії ген. Фрайтаг, повідомив головне командування про те, що він не всилі панувати над Дивізією і його забрано до штабу, а командування над Дивізією перебрав ген. Лінденман. Таке рішення командира Дивізії було передчасне і нічим не обгрунтоване. 13-тий корпус, в тому і рештки Дивізії, опинилися в кінці. Після тяжких і завязятих боїв Північний фронт корпусу і частини Української Дивізії, відбиваючи численні наступи ворога, помалу з величезними втратами пробивається із котла. Корпусові удається частинно устатилізувати фронт. Найбільші запеклі бої були в місцевостях Почапи, Белзець та Сварява, де багато дивізійників полягло геройською смертю.

Врешті, розпорошені частини Дивізії доходять до Стрия, Дрогобича та Самбора, прямуючи до Закарпатської України. На Закарпаттю зібралось коло 1500 вояків з Дивізії, яких опісля перевезено до Нойгамеру, де формувалася Українська Дивізія Української Національної Армії.

Головна команда в Берліні перевірила всі рапорти Команди 13-го Армійського Корпусу і вирішила, що Дивізія, беручи під увагу жажливі обставини на цьому відтинку фронту, виконала свої завдання. Не з її вини була вона оточена і мусіла боротися проти всіх відношеннях переважаючого ворога, не з її вини понесла величезні втрати, залишаючи на полях боїв багато хоробрих старшин, підстаршин і стрільців. Ген. Фрайтаг, який старався приписати зраду Дивізії, за

хоробрість і заслуги Дивізії одержав хрест заслуги. Йдучи під Броди Дивізія начисляла 11.000. Назад повернулося около 3.000. Припускаємо, що коло три до чотири тисячів залишилися в інших німецьких частинах або пішли до УПА. Убитих, ранених і полонених було приблизно 5.000.

Сьогодні ми вшановуємо пам'ять всіх тих, що віддали своє молоде життя в боротьбі проти нашого відвічного ворога. Українські воїни в боях під Бродами ще раз засвідчили перед Богом і цілим світом, що український народ живе нескорений і, що завжди буде боротися за кращу долю своєї прадідівської землі. Під Бродами горіли серця молодих воїнів великою любов'ю до своєї батьківщини, любов'ю, яка не вгасне, поки б'ється в грудях хоч одно українське серце. Обставини склалися так, що нам не пощастило здобути своєї незалежної держави.

Західний світ, після закінчення війни віддав на поталу советським сатрапам багато вільних народів, в тому і український народ, і виховав собі за пазухою потвору, якої тепер не може контролювати, але в історії завжди діється справедливість, незалежно від того скільки літ чи століть на це потрібно, і прийде час, коли український велетень, мордований і катований віками, розірве свої пута і випростує свої могучі рамена, дужий, грізний і суворий, покличе на суд тих, хто нас карав без права. Тоді український вільний народ гідно вшанує пам'ять героїв з-під Бродів.

ВОНИ БЕЗСМЕРТНІ

Час марширує крок за кроком
І сіє радість, сміток, гнів;
Вже сорок п'ять минуло років,
Як бій під Бродами гримів.

Старе, спокійне місто Броди
Уперш від лихоліття днів,
В війну, як в бурю непогоди,
Гуділо в лютости вогнів.

Горіло все — дерева, люди,
Земля здригалась від стрільби
Кришилися міцні споруди, —
Кипіли Броди в боротьбі.

Інакше світ увесь обрушивсь,
Тьма люду в галасі страшнім,
Злились живих і мертвих душі
В однім пориві бойовім.

Завзято йшла кривава битва, —
Он знову вибух, знов хтось впав, —
Прокляття стогін і молитва
Неслися разом з грізних лав.

Ішли бої за Україну,
Змагались віддано сини
За свій народ, за Батьківщину
В кліщах пекельної війни.

Як тінь шугала смерть за ними,
Вони ж крізь мури темноти
Невпинно кроками стальними
Ішли до світлої мети.

Життя урвалось передчасно,
Їх тисячі взяла земля,
Тепер лиш квіт липневий рясно
Вкриває битв страшних поля.

Над ними даль небес безкрая,
І часом хмара лле сльозу,
Та вітер реквієм співає
Тужливо, жалісно в грозу.

Ні грандіозних постаментів
Вінків лаврових, ні хрестів,
Земля зруйнована дощенту, —
А з неї лине бравий спів.

Бо смерть, руїна — не поразка,
Це лиш майбутніх битв пролог
Через могили підуть з брязком
Нові бійці до перемог.

Борцям, що для добра народу
Віддали молоде життя,
Пісні складають в нагороду, —
Вони не підуть в забуття.

Вони нескорені й безсмертні,
Як неба синя вишина,
І навіть час безсилий стерти
Із пам'яті їх імена!

Богдан Стефанишин

МАРШ ДИВІЗІЇ «ГАЛИЧИНА»

Рам'я в рам'я, мов хвиль прибій,
Вкраїнський вояк без вагання йде:
За славний рід, за нарід свій,
За землю, віру й все йому святе.

Лунає спів — свободи клич,
На вітрі лопотить вже стяг,
Ідуть стрільці, палкі, тверді,
Ідуть стрільці на бій, на змаг.

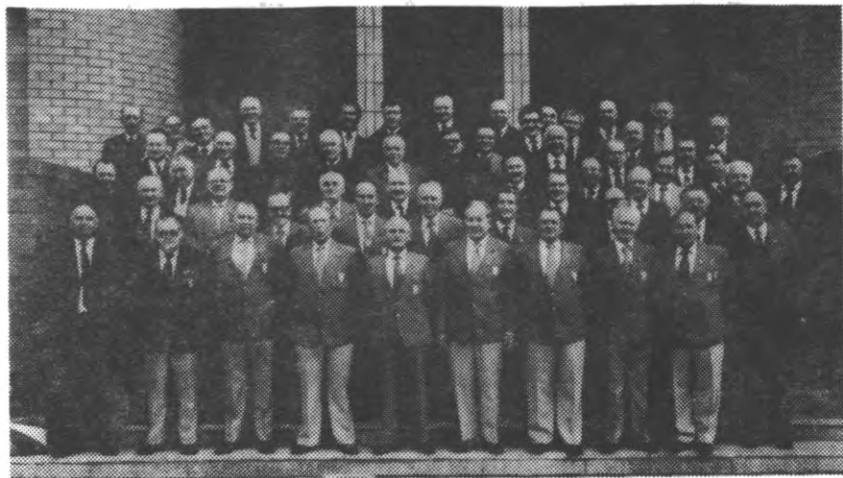
Їх тисячі — добірні всі, —
Мета їх — вільна Вітчизна!
Іде в похід народу цвіт —
Дивізія «Галичина».

Палає гнів вогнем в серцях,
На поле бою думка бистро мчить;
Ворожа кров окропить шлях, —
Хто жити хоче, мусить перемогти.

У ряд ставай за рідний край,
Солодша смерть ніж брязк кайдан!
Хай гине гад — московський кат —
Комуна — вольности обман!

І наче грім, як хмаролім,
Проб'є луна — ввесь Кремль до дна:
Іде в похід на дикий схід
Дивізія «Галичина».

Гайделягер, грудень 1943

Крайовий З'їзд Дивізійників в Аделаїді
На фото: члени Станиці з Сіднею, Мельборну й Аделаїди

Перший ряд зліва: М. Ворончак, О. Загоруйко, М. Кіналь, М. Висоцький (голова), С. Трушкевич, М. Добриденко
Другий ряд зліва: І. Коваль, Б. Качмар, В. Григорчук, В. Перчук, Р. Гавдьо, В. Шепетюк, П. Мазгаль
Третій ряд зліва: В. Станко, Д. Богдан, Р. Бойко, В. Чемний, П. Коцюрuba, Б. Філь

Спільне засідання Станиці й гостей.

На фото зліва: Мирослав Кіналь, Любомир Галуга, Петро Курпіта, Роман Колісник, Степан Трушкевич.

Стоять: Микола Висоцький (гол. Стан.) і Любомир Білик

Прийняття для гостей з-за океану та членів Станиці.

При головному столі зліва: Любомир Галуга, Роман Куціль, Любомир Білик, Роман Колісник, Степан Трушкевич, Микола Висоцький (голова Станиці), Ярослав Ліщинський.

НА РІДНІЙ НИВІ

До залізничного насипу осталося так із метрів двісті. Прокочити цю віддаль, хоч і під сильним гарматним вогнем, не було це аж так тяжко, бо поле, яким біг, було розрите вибухами стрілен і виглядало, як поверхня чужої планети, сіре і з безліччю малих, мовби вулканічних кратерів. Дозріваючі плоди на ньому в'янули, горіли, перемішувались із землею, не налюбувавши собою, споконвіку дбайливого ока господаря.

Отже бігом з кратера в кратер, аж до залізничного шляху, там невеличкий яр, а за яром і рідне село. Віддихуючись в одній з ям, старався пізнати батьківську ниву, по якій маленьким хлопчиком вганяв за метеликами, раничи об будяки і гостру стерню, і свої маленькі брудні ніжки. Немов би ось там та певний не був. Все кругом так близьке і рідне та рівночасно далеке та змінене.

Зором знову зупинився на залізничному насипі. Ще п'ять або шість стрибків. Шукав очима наступного місця скриття і хвилювого відпочинку. Набрив повні легені повітря, поправив на поясі ладівниці і вискочив, вибиваючи з-під ніг грудки чорнозему. Вискочивши в наступну яму, спершу віддихнувся, відтак зняв шолома та брудною долонею обтер спітніле чоло чорне кучеряве волосся.

Думкою полинув у минуле. Ось там за насипом місце забав хлоп'ячих літ. Там, пасучи худобу, збирались хлопчакці цілого села, і грались завзято в козаків та татарів, будували мініатюрні фортеці та й навіть невеличкий струмок, який протікав долиною яру, назвали малим Дніпром. Там спускаючись на саночках зимою, згубив шапку і як її не шукав, знайти не міг. За це і дісталось йому від матері. Знайшов її аж згодом літом, в гнізді верескливої сороки. Знову вискочив із хвилевої криївки, та повітря розриву, кинуло ним об землю. Яка не страшна дійсність, думка вперто поверталась в минуле.

В 1939-го року, в перші дні Другої світової війни йому було 13 років. Того самого дня він авторитетно заявив, що коли б війна продовжувалась протягом п'яти років, він міг би брати в ній активну участь. Не пройшло і повних чотирьох, коли він обманувши військову комісію, подав себе вісімнад-

цятилітнім, вступив до війська, пройшов тяжкий вишкіл та попав на передову таки в свої рідні сторони.

Артилерійський вогонь стихав, зате з права відозвався кулемет, що й привело його думку до дійсності. Значить в оточені знову. Оце вже шостий раз, протягом чотирьох днів. Різниця тільки в тому, що з попередніх оточень продирались сотнями, а зараз, вихиливши обережно голову з ями, начислив не цілих два десятки таких, як він.

Зліва від старших вільх над ставком пролунав постріл. Пізнав десятизарядку. Снайпер. Людина, що пробігла поруч ями, в якій сидів, на мить пристанула, випрямилась та оглядаючи все кругом ніби здивованими очима, тяжко осунулась до землі. Прощай, друже! На бігу послав в сторону старих вільх серію з автомата, не подав більше, біг не звертаючи на вибухи. Прискочив тор і впав на землю біля корча тернини. В долині спокійно тік малий Дніпро, а з-за яру дивилось на нього виламаними вікнами — очима зруйноване рідне село.

Пристрасно припав спаленими устами до студеної води потічка, скропив нею лице і спітнілі груди. Відбезпечуючи автомата, обережно подався дном яру. Тут наче б війни і не було. Ось стара дуплава липа, на яку лазив за медом, падаючи подер новісінькі штанята й попівсь в пекучій кропиві. Вправді, на рік старша сестричка старалась полатати якось їх та мати все рівно пізнала. І знову попало. А ось стрункий красень-яшень, якого гіллям прикрашували стріху на Зелені свята. З найбільшою обережністю скрадався в напрямі свого обійстя. Переступив розвалений тин і беззвучно ліг біля дикої бузини. Інтуїтивно відчув присутність ворога. Кинувши оком по подвір'ї — гірко всміхнувся. Ні сліду не осталось із колись чепурного і теплого родинного гнізда. Хата мов череп кістяка дивилась на його порожніми дірами вікон, де були колись хліви, валялись недопалені куски дерева і попелу. У квітнику — улюбленому місці його матусі — кінський гній і сліди гусениць залізної потвори.

Зневага, біль, сором і злість опанувала його. Забув на мить про голод, спрагу і втому. Здавалось з-за рогу хати обережно показалась гостроверха шапка. Сипнув туди вогнем. Покотилось до землі виправа, а з нею і труп наїзника. Підорвався і, стріляючи, біг туди.

Тут лежав з викривленим від болю лицем азіят. Його вже мертві, але широко відкриті скісні очі, дивились на справжнього господаря і ніби просили пробачення.

Щось глухо впало йому до стіп. Падав, відсуваючи якийсь невідомий йому холод в ногах і пекучий, нестерпний біль в животі. Старавсь підвестись, та щось наче б заважало ногам. Глянув туди — їх не було.

Піддержуючи рукою розірваний живіт, останками сили і людської впертості повз поздовж стіни. Рука судорожно в останньо піднялась і впала мертвою на батьківський поріг.

Поблизу лежав шолом, виграючи золотом герба до гарячого сонця, а в долині, як і колись, шуміла стара дуплова липа та плакав — тік малий Дніпро.

В 40 річницю бою під Бородами, 1984 р.

БОРЦЯМ, ЩО ВПАЛИ ПІД БРОДАМИ

Поклін Вам лицарі завзяті,
Сини хоробрих галичан.
Ви йшли у бій, щоб визволяти,
Свій рідний край з важких кайдан.

Ви поклялись не скласти зброї,
У дикім клекоті боїв.
Аж до останнього набою,
Громити люто ворогів.

Ви спадкоємці гербу Лева,
Не відступили ні на крок...
З найкращих квітів в ніч липневу,
Вам Батьківщина шле вінок.

Щоб завітчати всі могили,
Хоробрих галицьких синів,
Бо Ви під Бородами вмирали,
За Україну й рідний Львів.

Ударить дзвін Святого Юра,
І сколихнеться древний Львів,
Народний гнів, неначе буря,
Змете одвічних ворогів.

Воскресне воля в Україні,
Не буде тюрм, таборів, ґрат.
На Софіївському майдані,
Обійме вільно брата брат.

Засяє Київ в блиску волі,
У древній славі віковій,
Ви будете в сім'ї героїв,
На батьківській землі своїй.

БРОДИ

Народе мій, чому ти розмінявсь?
Чому безбатченком в степах блукаєш?
Чим ти в минулім був? І чим ти ставсь?
Чому лицарський дух дідів збуваєш?..

Отих дідів, чубатих, кремезних,
Синів Славути гордих і пригожих!
Тих воїв Святослава звитяжних!
Тих побратимів вірних Запорожжа!!!

Невже то був лиш сон? Химерний міт?
Ні! Конотоп був, Корсунь, Жовті Води!
Було то все! Та ось в очах стоїть:
Кривавим привидом жахіття Бродів!!!

Було те все! Не міг же ти забуть:
Стоять в очах-жахливе і недавнє!
Синів твоїх незрівняня можуть!
І їхній Чин і смерть лицарські-славні!!!

Під грім ракет, що танки несли вщерть!
Під зливи бомб із літаків ворожих...
Пробоем йшли й перемагали смерть!
Який вояк це витримати може!!!

Й пробились! Воля! Ворог землю гриз,
Конав в крові!.. Сини твої, народе,
Не здали прапор свій, як і колись —
У ті криваві, незабутні Броди...

І вірю я — відродиться знов зрив!
І блискавки проріжуть небозводи!
І відомстиш — за Київ і за Львів!
Як і за Крути, за Базар, за Броди!!!

БРОДИ

Мовчать поля під хмарним небом,
Навколо тиша — тишина,
Старі траншеї, ржава сталь —
Розбитий танк... А в сіру даль
Кладеться зелень без життя,
Знедолена, мертва.

Гармата з вирваним замком,
Забита в землю звиж коліс
Зламаний дуб, куски гранат,
Від диму чорні рештки хат,
Туманом вкритий, темний ліс.

І тут же таки серед трав
Горбок малий, ледве помітний
Шелом простелений наскрізь —
Це знак —

Що тут упав нелітний,
На двадцятій весні життя
Юнак.

Це поле битви. Брідське поре,
Закляте в мертвій тишині
Сумне, мовчить.

А були дні,
Коли залізна пісня зброї,
Вогненний рев гарматніх дул,
Блиски розриваних набоїв,
Машин бойових дикий згул
Створили пекло на землі.

У ранішній, росистій млі,
Прийшли полки, здорові, свіжі,
З собою юність принесли.
До бою в землю залягли,
Прийишкли чуйно...

Кріс в руках —
І думка, як тривожний птах:
Чи стримаєм? Чи переможем?
О Боже...

Стримали. Перемогли. І юним квітом полягли
На Брідським полі, полі бою —
Ось тут де я, тепер, самотний стою
Й дивлюсь. Із б'ючим серцем та без сліз —
На могилки, на поле, ліс...
Мовчать лани, вітри ушухли —
Навколо тиня — тишина.
Дивлюсь — і я вже знов з Тобою,
Мій, Брате, з Брідського кітла.

Ніхто не зна і я не знаю,
Де Ти заляг в останній раз —
Я думав: хоч запам'ятаю,
Та зрив стрільна розкинув нас:
І коли дим полинув далі —
'Тебе не стало. Лиш в руці
Тепло з Твоїї ще долоні
Й задимлена діра в землі...

Побратими, спокійно спить,
Про долю — волю тихо снить
Бас не забули.
Софії перший вільний дзвін
Приречений Вам у поклін,
Полум'я вічне Вам у славі
В окупленій Вашим життям
Державі.

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ 1 УД УНА ЧЛЕНИ УПРАВИ СТАНИЦІ В АДЕЛАЇДІ, П.А.

Голова Управи: Микола ВИСОЦЬКИЙ; члени Управи: Теодосій О. АНДРУШКО, Мирослав КІНАЛЬ, Петро КУРПІТА, Ярослав ЛІЩИНСЬКИЙ, Степан ТРУШКЕВИЧ.

Капелян — О. митр. Ігор ШПИТКОВСЬКИЙ.
Хорунжий — Маріян ВОРОНЧАК.

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ: голова: Михайло І. ДОБРИДЕНКО, члени: Ярослав БУДАС і Василь ЧЕМНИЙ.

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТІ УПРАВИ СТАНИЦІ ВІД 1986 до 1989.

За звітний час, в Станиці відбулися два рази загальні збори, в тому часі було три управи, котрих, особливий склад з малими змінами залишився той самий.

Управа має добрі відносини з місцевими, а зокрема, комбатантськими організаціями.

Члени управи як і другі члени Станиці, займають також відповідальні становища в суспільно-громадських установах, як: УГПА, хор Гомін, СУМ, Пласт, ЛВУ, кооператива Говерля, українські радіопередачі та ін. В 1988 році члени управи були також заняті в ділових комітетах для відзначення 1000-ліття Хрещення Русі-України, 50-ліття смерти сл. пам. полк. Євгена Коновальця і 40-ліття нашого поселення в Австралії. В 1917 році товариським вечором відзначено 40-ліття виїзду Дивізії з Ріміні до Великобританії і 35-ліття існування Станиці Братства в Аделаїді.

Станиця організовано брала участь у відзначенні 45-ліття створення Дивізії в Мельборні, котре організувала Крайова Управа в Австралії. Історію Станиці Братства в Аделаїді за час 1952 — 1988 року для II-го тому «Українці в Австралії», написав Мирослав Кіналь.

Управа і члени щороку беруть участь в Зеленосвяточних панахидах та в усіх національних і церковних імпрезах.

Влаштовано прийняття в готелі для гостей з-за океану, секретаря Головної Управи з Канади, трох побратимів з Аме-

рики, (Р. Колісник, Л. Білик, Л. Галуга і Р. Куціль), членів Станиці та гостей.

Більші суми грошей, котрі Станиця жертвувала: \$ 1000 на Храм-Памятник 1000-ліття Хрещення Русі-України в Канберрі, \$ 200 на потреби СКВУ, \$ 200 допомога молодому диригентові на поїздку на курс до Канади, \$ 100 допомога на поїздку хору Гомін до Сіднею, \$ 100 допомога укр. воєнному інвалідові в Польщі.

Отримані 300 книжок від попередньої Крайової Управи «За свій Рідний Край», 26 книжок подаровано для Станиці Братства в Аргентині, решту книжок розпродано.

З ініціативи управи Станиці в Аделаїді, Крайова Управа перевела збірку на пресовий фонд журналу «Вісті Комбатанта», в Аделаїді зібрано: \$ 449, котрі переслано до Крайової Управи. Замовлено 50 книжок Р. Колісника «Останній постріл», на котрі вислано завдаток \$ 300.

Журнал «Вісті Комбатанта» передплатує 20 членів Станиці.

Останньо Станиця втратила двох членів, відійшов у вічність св. п. інж. Роман Олесницький, виїхав з Австралії Лев Бойчук.

Платних членів в Станиці до кінця 1988 року: 44 осіб. Звільнені від членських внесків: 2 особи. Залеглих з членськими внесками: 3 особи. Всіх членів в Станиці: 49 осіб.

Засідання управи відбуваються коли потрібно, які відбулися на звітному часі 21 засідань. Члени управи приходять на засідання точно та солідно виконують свої обов'язки.

Голова Станиці в Аделаїді
Микола Висоцький

